

Interview: Kinderen uit Molenbeek tonen 'hun Brussel'

Stad met vele gezichten

DOOR PATRICK JORDENS

**za
ZIE**
VAN 6 TOT 13 JAAR • BDW VOOR IEDEREEN

Nissrine (11), Tawfik (11) en Ayoub (13) wonen in Molenbeek, en bijna elke dag gaan ze naar de buitenschoolse opvang van hun buurthuis Notre Coin du Quartier. Daar hebben ze samen met vele andere kids twee jaar lang gefotografeerd, getekend, geknutseld, geknipt en geplakt. Rond één thema: 'de stad'. Het resultaat zijn maar liefst tweehonderd kunstwerkjes! Een mooie selectie daarvan stellen ze nu tentoon in het Huis van Culturen van Molenbeek. "Ik had er nooit bij stilgestaan dat er zoveel te zien is in een stad," vertelde Ayoub aan Zazie.

Van links naar rechts: de jonge kunstenaars Tawfik, Nissrine en Ayoub voor een van hun vele collages.

© SASKIA VANDERSTICHELE

Twee jaar geleden zijn jullie met dit project begonnen. Wat kan je je nog het best herinneren?

Nissrine (N): Dat we naar het centrum gingen en daar foto's mochten maken van allerlei gebouwen. Toen we terugkwamen naar het buurthuis, hebben we die foto's overgetekend en daarna ook nagebouwd met karton. Ik weet nog dat ik het gebouw aan het De Brouckèreplein had gekozen

met die grote Coca-Cola-reclame erop.

Tawfik (T): We hebben ook de standbeelden van de Beurs gefotografeerd om ze na te bouwen.

Ayoub (A): Ik herinner me dat we altijd hebben gewerkt met recyclagemateriaal, zoals stokken, lege blikjes en plastic flessen, gebruikte kartonnen dozen, rietjes enzovoorts.

Waarom met recyclagemateriaal?

A: Ik denk om ons te laten voelen dat je niet altijd alles nieuw hoeft te kopen om toch mooie dingen te maken.

Tweehonderd kunstwerken hebben jullie gemaakt, dat is véél. Zit er een favoriet werkje bij, iets waaraan je heel graag gewerkt hebt of wat je heel goed gelukt vindt?

A: Nee, ik ben op alles even trots!

N: Wat ik heel speciaal vond, is dat de kunstenaar die de ateliers leidde - we noemden hem Ciccio -, me getoond heeft hoe je een tekening kan maken met gekleurde plakband. Dat gaf een heel speciaal resultaat. Zo heb ik heel veel kleine huisjes 'geplakt',

DE STAD HEEFT VEEL GEZICHTEN

© ILAH

en dan ook auto's en zo. Nadien heb ik er ook met zwarte plakband een lijst rond gemaakt.

T: Ik herinner me vooral dat we gewerkt hebben aan een maquette van de stad. Dat deden we met karton dat we in rood, groen, blauw en geel hadden geleverd. Dat zijn de vier basiskleuren. Nadien hebben we die geleverde huizen op een groot vlak geplakt. Maar dat deden we met een lijmpistool: een soort pistool om elektriciteitsdraden mee vast te plakken op de muur, maar wij gebruikten dat dus voor onze maquette. Heel leuk!

A: Ik vond het ook speciaal dat we mochten schilderen met de ogen toe, terwijl Mostafa, een van onze begeleiders, muziek speelde. We mochten toen tekenen wat er in ons opkwam.

De tentoonstelling heet *Regards sur la ville*, of in het Nederlands: *De stad op allerlei manieren bekeken*. Welke gezichten heeft de stad jullie getoond?

A: Bijvoorbeeld dat er in Brussel héél veel mensen wonen, misschien wel te veel... Je kan in een stad naar de gebouwen kijken, maar ook naar de mensen, de voertuigen, de reclame... Ik had er nooit bij stilgestaan dat er zoveel is te zien in een stad.

T: We hebben ook op eens internet beelden en informatie van catastrofes opgezocht. Dat kwam omdat we op tv net beelden hadden gezien van de aardbeving in Haïti. Zo gingen we ons voorstellen hoe een stad eruit kan zien als ze helemaal vervallen is. Daar hebben we een beeldhouwwerk van gemaakt.

Wat vinden jullie zelf goed en minder goed aan leven in de stad? En is dat veranderd door dit project?

T: Goed is dat we hier zoveel vrienden kunnen maken! Maar ik vind het wel heel spijtig dat sommige asielzoekers verplicht zijn om op straat te leven.

N: Dat er te veel diefstal is en dat mensen soms niet genoeg respect hebben voor de dingen van andere mensen. Wat ik wel goed vind, is dat ze regelmatig nieuwe gebouwen zetten waardoor de stad wel mooier wordt. Ik kijk daar nu ook meer naar.

A: Soms is er veel geweld en agressie. Dat hebben

we ook uitgebeeld in zwart-witcollages: daar zie je bijvoorbeeld een heel kwaai hond op, of mensen die er als ratten uitzien en aan het vechten zijn.

Hebben jullie de smaak nu te pakken? Zouden jullie later zelf kunstenaar willen worden?

T: Ik vond kunst maken wel leuk, vooral omdat we veel mochten samenwerken. Maar later wil ik liever elektricien worden. Dat is ook nodig, hé.

A: Ik wil architect worden, om de stad te helpen verbouwen en beter te maken voor iedereen.

N: Ik weet nog niet wat ik later wil doen. Ik heb nog tijd om na te denken... (lacht)

De kunstwerken van Nissrine & co kan je tot en met 27 januari bekijken in het Huis van Culturen, Mommaertsstraat 4 in Sint-Jans-Molenbeek. Meer weten? Bel naar 02-412.12.47. Van 3 tot en met 27 februari is de expo ook nog te zien in Espace Magh, Priemstraat 17 in Brussel (www.espacemagh.be/agenda). Allen daarheen!

Zo zien de kinderen van Molenbeek het Saincteletteplein in de toekomst.

**BLIK
VANGER**

Om heerlijk in te verdwalen...

"De steden van nu zijn zoals ze zijn. We kennen ze allemaal. Maar dat is niet altijd zo geweest. Heel lang geleden waren er bijna geen steden en die enkele die je kon bezoeken, waren onderling zo verschillend en zo vreemd dat jullie mij niet zouden geloven als ik erover vertelde." Zo begint het prachtige, fantasievolle boekje *Vergeten steden*

van de Italiaanse schrijver Guido Quarzo.

Het hoofdpersonage reist in een ver verleden de wereld rond. In zeven korte verhalen vertelt hij over de steden die hij bezoekt en waarvan wij het bestaan al lang vergeten zijn. Volg de rode stippellijn en kom terecht in de eerste stad, Duin, die na elke windvlaag helemaal van vorm verandert. Vervolg je weg naar Hoek, waar de mensen leven in huizen die je niet eens ziet. Blijf er een nachtje slapen en reis verder door naar Wolk, waar de stad hoog boven de wolken uit torent.

De stad Rad overkomt je, ze draait en draait en stopt nooit. Vertelopnieuw is een stad vol bedelaars die smeken om... verhalen, en in Muur zijn alle huizen aan elkaar geplakt en stelen de bewoners elkaars gedachten. Het mysterieuze Wiezalhetzeggen kun je al verdwalend ontdekken - of er misschien voor altijd de weg kwijtraken: "Maar je moet niet denken dat het om een stad ging met huizen, straten en pleinen. In Wiezalhetzeggen was er niets van dat alles. Er waren alleen maar mensen die een beetje verwaasd rondliepen en vroegen: 'Wat voor een plek is dit?' En de andere net zo verdwaalde mensen antwoordden altijd: 'Wiezalhetzeggen!'" Gemma Plum baseerde zich voor haar bijzondere illustraties op grottekeningen uit de prehistorie.

Vergeten steden van Guido Quarzo en Gemma Plum (tekeningen) is uitgegeven bij Tutti.